

Any 2007. Gemma Lienas

Capítol I: Un gos que domina les conjuncions o primer dia de la Festa Major

Com em dic no té cap importància, però qui sóc sí que en té. Sóc el gos d'una escriptora, el nom de la qual tampoc no és gens rellevant, perquè, com es demostrarà aviat, ha ignorat el compromís de relatar la Festa Major de Granollers i s'ha estimat més dedicar-se a flirtejar. L'anonimat se l'ha guanyat a pols!

Ha estat pujar al balcó de l'Ajuntament i adonar-me que l'escriptora només tenia ulls per a un paio, que ha resultat ser el regidor de Festes, Celebracions i Pardalades. No en diré el nom, perquè no sóc un bocamoll. El regidor se la mirava amb ulls de pollastre a punt de ser sacrificat. Aleshores, he tingut clar que tot estava perdut; m'he arremangat i he començat a prendre notes per compondre la crònica que ella mai no escriurà. Què no faria un per la seva mestressa?!

L'"spicker" cridava: "¿Com està la força dels Blaus?" I des de la plaça de la Porxada s'alçava un aldarull imponent de veus de Blaus que cridaven. "¿I la dels Blancs?", demanava l'"spicker". I altre cop s'alçava una cridòria impressionant. Això dels Blaus i els Blancs m'ha transportat immediatament als temps en què la mestressa i jo vivíem a França. Recordo que durant un mundial de futbol els seguidors d'un equip –de quin, ara no ve al cas– cantaven: "Allez, allez les bleus et blancs. Vous êtes, vous êtes les plus grands". O sigui, "som-hi els blaus i els blancs; sou els més grans". A mi, amb franquesa us ho dic, això dels Blaus i els Blancs m'agrada molt més que no pas els Blaus o els Blancs.

Una petita nota al marge: he oblidat de dir-vos que sóc un petaner, afortunadament. Perquè si fos un gos amb pedigrí tindria una capacitat d'aprenentatge pròxima a la d'una ameba i, doncs, no seria capaç de distingir entre conjuncions i preposicions, perquè prou feina tindria a diferenciar una catifa d'un plec de papers de diari i a decidir en quin dels dos m'havia de cagar.

Tornem als Blaus i als Blancs. I faig servir la conjunció copulativa i no pas la disjuntiva perquè jo ho tenia clar: em quedava amb tots dos. I no he parat fins que una criatura de cada bàndol m'ha lligat el seu mocador al coll: un de Blau i un de Blanc. Em sentia cofoi de lluir-los tots dos, però m'hauria guardat de trobar-me amb un conegut com d'escaldar-me. Estava segur que feia una fila de gos de barri d'alt nivell imperdonable. Només ells duen fulards al coll.

Des d'aquell balcó de l'Ajuntament, doncs, i mentre l'escriptora i el regidor feien magarrufes, jo em disposava a contemplar les coses des d'un punt de vista ben nou per a mi. Posem per cas, els castells, o sigui, les torres humanes. Jo sempre les havia vist des de terra i ja m'havien impressionat força, però contemplades des de les alçades em resultaven heroiques. Sort que les criatures que feien d'enxanetes duien casc... I, amb tot, tenia un nus a l'estómac. He tancat els ulls, però els he tornat a obrir volant quan he sentit que l'alcalde li deia a l'escriptora: "No et tapis els ulls, dona; els has d'infondre confiança". He pensat: I tant! Quan l'agulla dels Blaus, que han actuat en segon lloc, s'ha desmuntat sense contratemps, he respirat tranquil. Què voleu! Sóc així, jo; pateixo pels altres, i més quan són criatures. Si tinc

un fill o una filla, em costarà molt deixar-los fer d'enxanetes. esclar que potser els cadells de gos no tenen cap oportunitat de formar part d'una colla i arribar a coronar un castell humà. Després han sortit els gegants. I amb ells, m'ha passat a l'inrevés. Vistos des de dalt m'han espantat menys que quan els observo a peu de carrer. Des de baix, els gegants són terribles. Des del balcó de l'Ajuntament, gairebé eren encantadors dansant el ball de les giragonses —o una cosa per l'estil, que ara no la recordo bé— i que s'acabava en una mena de desmai. Mentre el gegant i la geganta i els seus adlèters queien enrere, jo, de cua d'ull, observava com avançava l'afer, de moment només gestual, entre l'escriptora i el regidor, i arribava a la conclusió que, en qualsevol moment, l'emoció els podia fer perdre el món de vista, com en el cas dels gegants.

Tan feliç que em sentia jo, picant al compàs de la xaranga, quan, inesperadament, ha sortit a la plaça de la Porxada un drac de tres caps i, més inesperadament encara, un humà ximple —els humans ja ho tenen, això— li ha encès les banyes dels tres caps —banyes?, no sabia que els dracs en tinguessin—, que s'han posat a brillar i a fumejar i a cremar i a espetegar.

Ara m'adono que el meu vocabulari és insuficient per descriure l'enrenou que feia aquell reguitzell de petards petant un darrere de l'altre. Era com si tota la dinamita de la terra s'hagués anat a trobar entaforada en aquelles sis banyes i s'hagués proposat perforar-me els timpans. Jo, que no suporto els focs de Sant Joan, i em fico a dins de l'armari del rebedor si l'escriptora se'l deixa obert. Jo, que abomino de les tempestes amb aparell elèctric i procuro viure-les a sota d'algun llit. Jo, enfrontat inexcusablement a aquell descontrol...

Podeu dir-me gallina, però us confessaré que no ho he pogut resistir i he fugit corrents, esperitat, entremig dels centenars de persones que farcien la plaça.

Capítol II: Un gos que no voldria convertir la crònica en una lliçó de gramàtica o segon dia de la Festa Major

La nit anterior havia fugit d'aquell festival de trons eixordadors sense parar atenció a res que no fos la meua taquicàrdia. Quan em vaig aturar, em vaig trobar en algun punt de la ciutat on els petards no se sentien. No tenia ni la més petita idea d'on era, però tant se me'n donava. Era tard, tenia son i em vaig adormir a recer d'un cotxe.

Aquest matí m'ha despertat una ferum coneguda. He obert un ull i he vist una gata que es llimava les ungles i que ha resultat ser molt viatjada. M'ha clavat un escàndol per la forma en què havia escrit "spicker" a la primera crònica. "Ni català, ni anglès", ha dit arrufant el nas. Després, m'ha dit que, venint de Brooklyn com venia, la seva era una opinió autoritzada i em recomanava l'ús de la forma anglesa. He passat per alt el seu to de suficiència i li he demanat si, a més de donar-me lliçons de lèxic, em podia guiar fins a la plaça de la Porxada. Ho ha fet. A la plaça, de gent, gran i petita, amb mocadors blancs o blaus al coll, n'hi havia molta, però de la mestressa, ni rastre. S'havia perdut, era evident. ¿Com podria trobar-la?, em demanava. Cuacot, he tombat per un carrer. Aleshores, he tingut la sospita que algú em seguia. M'he aturat davant d'una pastisseria fent veure que examinava amb interès els rajols, uns dolços de pasta fullada caramel·litzada farcida de praliné. L'algú també s'ha aturat. M'he posat de nou en marxa. L'algú també. Disposat a sortir de dubtes, m'he girat i li he plantat cara. Era una nena, de la colla Blanca, que em mirava de través. He fet un posat de i-doncs-que-passa-res. I ella m'ha amollat: "El castell d'ahir no era dels Blaus, com vas dir tu a la crònica, sinó dels Blancs i dels Blaus, tots alhora". Òndia, tu. Quina ficada de pota! "Ho sento, reina", li he dit. "Em puc fer perdonar d'alguna manera?" La nena m'ha mirat amb displicència i ha respost: "Ara que ho preguntes, sí. Ho rectificues a la segona crònica. Els Blancs i els Blaus, entesos?".

"Els Blancs i els Blaus", he remugat, més empipat amb mi mateix que no pas amb ella. I aleshores hi he caigut. "Ei! ¿I les Blaves i les Blanques, què?" La nena ja no em sentia perquè havia arrencat a córrer, però jo encara li feia reflexions. Li cridava: "On són les dones? Subsumides en el masculí plural? I no veus que aquest masculí genèric no permet saber si un grup és format per homes sols o per homes i dones a la vegada? eh, eh? I no saps que el que no s'anomena no existeix?". M'he aturat esbufegant. Córrer i fer discursos de gènere són dues activitats força incompatibles.

Aleshores l'he sentit. A l'speaker, vull dir.

Pel que semblava, l'speaker i 3.000 persones més s'havien congregat al parc de Torras Villà per fer una arrossada. Just aleshores deia ell que el gos de l'escriptora s'havia extraviat, però que l'escriptora, malgrat la tristesa, no havia perdut la gana i es declarava disposada a tastar la paella, fent costat a la regidora de cultura i a l'alcalde.

He pensat: Quins acudits, l'speaker! No m'he pas extraviat jo sinó la mestressa!

I també he pensat: Quina barra, la mestressa! Jo, perdent el cul per trobar-la, i ella, en canvi, afartant-se de paella.

He trotat a bon pas mirant d'encertar els jardins de l'arrossada, però, quan hi he arribat, la mestressa ja s'havia fet fum. I la paella, també, per cert. M'he hagut de conformar a llepar els plats que tothom havia escurat massa bé, cosa lamentable perquè el meu paladar, que mai no m'enganya, m'indicava que havia estat una paella memorable.

A la tarda, després d'una becaina, he continuat buscant la mestressa. El carrer gran, però, estava tan ple que no hi cabia ni una agulla. M'he obert pas entre els centenars de cames humanes i m'he posat a primera fila. Era l'estirada de corda infantil. Les criatures Blanques estiraven la corda cap a un costat i les Blaves, cap a l'altre. I que guanyin els millors. Després ha vingut l'estirada de corda adulta. I mentre me'ls mirava afanyar-se, filosofava. Pensava que la Festa Major de Granollers amb la seva colla Blava i la seva colla Blanca resulta competitiva, però sana i gens agressiva. I m'ha donat per imaginar que Granollers podria oferir a certs polítics crispats i crispants la possibilitat de fer un curset de formació en "competició cívica". Seria bo per a la salut de la nostra democràcia.

Estava jo ben penjat de les meves reflexions quan, tot d'una, un redoblament de tambors m'ha posat les orelles dretes. Passava alguna cosa. El meu sisè sentit de gos m'ho anunciava. I no m'he equivocat. L'speaker, amb una veu gens festiva, ens ha notificat: "Per ordre de l'alcalde, es fa saber a tothom que ha desaparegut el regidor de festes, celebracions i pardalades".

Jo ho he intuït de seguida: es tractava d'un segrest. No en tenia cap dubte. I, a més, si m'ho haguessin demanat, hauria assenyalat sense vacil·lacions cap a Barcelona. ¿On, si no, hi podia haver interès per fer-se amb el know how d'un home que coneixia bé els intrínquils de la millor Festa Major de les que es fan i es desfan? A Granollers, esclar!

Capítol III: Un gos que controla l'art del diàleg o tercer dia de la Festa Major

Me n'havia anat a dormir amb un nus a l'estómac que no sabia si atribuir al presumpte segrest del regidor, al fet que la mestressa s'hagués perdut o a la gana que em recargolava els budells.

Així que m'he llevat, he sentit algú que parlava de la platja de Granollers. ¿La platja?, he pensat. M'hi hauria jugat un bacallà que Granollers no era a la costa... Guiat pel xivarri de la canalla, he arribat a la plaça de les Hortes, on els Blancs havien preparat una platja de sorra. I, esclar, he copsat el joc de Granollers beach.

Amb això que he llucat un cotxe oficial. Segur que venia de l'Ajuntament de Barcelona. Hi podeu pujar de peus. No m'equivocava. Que com ho sé?! Elemental! Fixeu-vos: negre i lluent com si mai no plogués fang per aquí; amb una banderola al para-xocs; i, sobretot, amb els vidres fumats perquè ningú no veiés qui hi havia a l'interior. I qui podia haver-hi si no un emissari barceloní? Em direu que també podia viatjar-hi, posem per cas, la Pau d'incògnit. I quan dic la Pau, no em refereixo a les nostres Paus –la Gener o la Huguet–, sinó a la molt internacional Paulina Rubio. Però, amb la mà al cor, ¿us imagineu la Pau viatjant amb la quadribarrada al radiador del cotxe?

Conclusió primera: no era la Pau, sinó l'espia de Barcelona.

Conclusió segona: l'havia d'assaltar i fer-li confessar on tenia tancat el regidor.

El cotxe negre ha arrencat, i jo, al seu darrere. Ens hem aturat al parc de Torras Villà, on hi havia el llançament de rajoles. Mentre m'embadalia amb un paio dels Blaus que feia volar el rajol a més de 21 metres, el cotxe oficial ha tocat el dos i jo m'he quedat amb un pam de musell. Aleshores, he sentit parlar d'una botifarrada i me n'hi he anat guiant-me per l'olor. Si no trobava el cotxe de vidres fumats sempre podria mirar d'aconseguir-hi un mos.

Pel que fa a la manduca, he tingut sort: he descobert una botifarra oblidada (crec!) en un plat i me l'he cruspida abans que ningú no tingués temps de dir "ei-el-quisso". Amb l'estómac ple, se m'ha fet molts menys pesada la missió de buscar el cotxe oficial. He trotat amb energia per la plaça de la Corona, on hi havia el ball de bastons. Res per aquí, res per allà! He continuat pel carrer gran i m'he topat amb la passada de rajoles infantil. He frenat en sec. Allí hi havia una activitat feta a la meva mida! Tinc una boca que substitueix –gosaria dir que amb escriu– el polze oposable dels humans. I, a més, tinc un bon joc de cintura, que, segons deia l'speaker, era una condició indispensable per excel·lir en aquella activitat. M'hi he apuntat... però, després de ser mesurat amb un bastó, he estat rebutjat perquè no arribava a l'altura mínima.

Porca misèria!, m'he dit. Però no he tingut temps de recrear-me en la meva mala sort perquè, just en aquell moment, he vist el cotxe oficial aparcat en un carrer sense sortida. Ara ja ets meu!, m'he dit amb una satisfacció que desbordava els queixals i queia a terra en forma de saliva abundant. Això de la bava és una cosa que no puc evitar, ja us ho diré. Ni dos minuts més tard, s'ha obert la porta d'un edifici i n'ha sortit ell, o sigui, l'espia. Li he ensenyat les dents i l'he acorralat. Aleshores li he bordat: "On és?". "On és qui?", ha dit ell, fent-se l'orni. "El regidor", he grunyat. "Quin regidor?", ha fet ell. Aquell paio m'estava traient de polleguera. "El de festes i altres pardalades", li he etzibat. "Aquest gos és boig! Traieu-me'l del damunt!", ha udolat ell.

Ja era a punt de clavar-li una queixalada al panxell esquerre, quan ha aparegut una tècnica de cultura de l'Ajuntament, que m'ha xisclat: "Atura't! Què fas?". Sincerament, us he de dir que m'avorria mortalment haver-li d'explicar tot el raonament que m'havia portat a tenir els ullals a dos mil·límetres de la cama del paio. M'avorria tant com quan has de fer una reclamació a telefònica i, després d'haver-te identificat (nom, telèfon, DNI, talla del sostenidor, autobús que agafes per anar a treballar...) i d'haver explicat amb gran luxe de detalls el problema que t'aclapara, et passen amb una altra persona a qui has de repetir tota la informació de cap i de nou i, després, a una tercera persona i, quan ja vas per la quarta, la comunicació es talla i no tens més remei que tornar a començar o llençar el telèfon per la finestra. Amb tot, li he fet una síntesi prou bona. "És el segrestador del regidor".

La noia de l'Ajuntament m'ha mirat amb ulls exoftàlmics. "I ara!", ha deixat anar amb un to de superioritat que m'ha recordat la gata de Brooklyn. "Que no saps qui és?". Li he dit que no movent el cap, raó per la qual he deixat anar el panxell del paio, que, així que s'ha vist salvat, ha recuperat el valor i m'ha fulminat amb la mirada. Aleshores, la tècnica de cultura se m'ha acostat i, a cau d'orella i després d'arrencar-me la promesa que no apareixeria al meu relat,

m'ha dit el nom del cavaller. "No!", he fet jo. "Sí!", ha dit ella.

Capítol IV: Un gos que posa punt i final o quart dia de la Festa Major

Sabeu què és sentir-se estúpid? Així és com em vaig sentir ahir al vespre després de l'incident amb el senyor X de Barcelona. L'incident, per sort, no va derivar en un conflicte diplomàtic. Mormolant excuses entre dents, em vaig anar apartant per deixar la resolució de l'embolic en mans de la tècnica, que semblava tenir més dots per a les relacions humanes que no pas jo.

Rumiant en quin moment de les meves deduccions m'havia pogut equivocar, em vaig trobar a la plaça de la Porxada i em vaig topar de cara amb la Gralla de foc dels Blaus i la Guspira dels Blancs. Em va semblar que no calia posar-se nerviós; tot plegat semblava inofensiu; però, aviat, la cosa es va començar a animar i algun gamarús va encendre els petards. I ja hi tornem a ser: un merder considerable que segur que sobrepassava el nivell de decibels permès. I ja em teniu fugint amb la meva millor expressió d'aquí-no-passa-res però a una velocitat de creuer de les que fan història, fins que vaig trobar un recer segur sota d'una mena d'ambulància, que l'Ajuntament havia preparat per si de cas. Era tranquil·litzador saber que les autoritats ho tenien tot –o gairebé tot!– previst. I deia gairebé, perquè no creia que entrés en les previsions de la Casa Gran que l'escriptora s'escaquegés.

Estirat allí, vaig adonar-me que el regidor no havia estat segrestat sinó que havia desaparegut voluntàriament. I això, per què?. Doncs perquè el regidor s'havia fugat amb la meva mestressa. Si el trobava a ell, la trobaria a ella!

Vaig sortir com una fletxa i no vaig parar fins a arribar altre cop a la plaça de la Porxada. I sabeu què m'hi vaig trobar? La façana de l'Ajuntament cremant-se... O, almenys, això em va semblar. Són bojos, aquests de Granollers, vaig dir-me.

Aquest matí m'he llevat amb una única idea al cervell: tenia molta feina i molt poques hores per fer-la. He decidit rastrejar la ciutat pam a pam, meticulosament, fins a trobar el regidor, que em conduiria a la mestressa. El rastreig m'ha dut fins a una exhibició d'agility. No sabeu què és? Jo tampoc no ho sabia. La mestressa mai no me n'havia dit ni mitja paraula i ignorava que els gossos podien ser ensinistrats a fer una mena de prova d'atletisme canina. És el que té ser el gos d'una escriptora: que et passes les hores mortes escalfant-li els peus. Els gossos atletes eren increïbles; les seves proeses, inenarrables; el seu sentit de la disciplina, indescriptible... Només de tant en tant algun es despistava, per exemple un gos negre que ha sortit cames ajudeu-me del recinte sense acabar el circuit. Es notava que tenia pressa. La presentadora l'ha excusat dient que hi devia haver per allí alguna gossa en zel i que, ja se sap, l'instint dels gossos no és modificable perquè, si no, se'ls humanitzaria. Jo no ho he vist tan clar com ella, ja que conec molts humans que no n'estan gaire, d'humanitzats, i segueixen els seus instints com si fossin gossos.

Us estalviaré les voltes i més voltes que he arribat a fer. Només us diré que, per fi, les meves expectatives s'han vist complertes i, en un carrer desert, m'he trobat cara a cara amb el regidor. "Per fi", ha dit ell. "Per fi", he dit jo. I ens hem abraonat l'un damunt de l'altre per retenir-nos mútuament. Durant uns minuts hem estat un autèntic embolic de cames, cues, dents... Suant ens hem interromput i ens hem mirat, convençuts que ens devíem una explicació l'un a l'altre. Ens hem assegut de costat i ens hem contat les fugides respectives i les raons per haver-nos estat buscant mútuament. I hem arribat a un pacte.

A un quart de vuit, quan el concurs de rajolers de les set era a punt de començar, el regidor i jo hem entrat silenciosament per la zona VIP. Hem pujat a les grades, plenes a vessar per la gent de Granollers, il·luminada, electritzada, efervescent... Jo m'he amagat en un racó i ell

s'ha dirigit cap a l'speaker per xiuxiuejar-li el que havíem convingut. Aleshores, l'speaker ha sortit de la zona d'ombra on es trobava i, amb molt efectisme, ha anunciat: "Un moment d'atenció, Granollers. Abans no comenci l'acte, tinc una gran notícia per donar-vos... Hem recuperat el nostre regidor perdut". El regidor ha saludat i el públic s'ha posat dret aplaudint amb ganes. "Això no és tot, Granollers", ha continuat l'speaker, "el nostre regidor ha recuperat el gos de l'escriptora, que havia estat capturat, ehem, ehem, per una banda de lladregots de gossos". Un crit imponent ha sortit de la zona VIP: era la meua mestressa, que ha saltat d'alegria i ha pres el micro a l'speaker per agrair-li al regidor la gesta. En aquest punt, el regidor i jo ens hem picat l'ullet perquè, naturalment, la nostra jugada havia fet el fet, i l'escriptora se'l mirava amb uns ulls de peix passat que anunciaven un idil·li. I ha començat el concurs de rajolers. I jo m'he cargolat damunt dels genolls de la mestressa, i he cantat baixet: "Quan l'estiu s'acaba i s'acosta anar a currar...". I, com que ningú no m'ha donat el micro, aprofito el final dels relats per dir: Gràcies, Granollers, per convidar-me a la vostra festa. M'ho he passat pipa!

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type, // dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader d'imatges ?> // "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:<https://www.granollers.cat/festamajor/any-2007-gemma-lienas#comment-0>